

denne Bøftatning. Naar der her tales om Nettoindtægten, maa dette vel forftaaes fom Sparekafjens egentlige Oerftud, det, fom den kommer til at eje. Dette er imidlertid for de flefte Sparekafjers Bødfommende næppe faa betydeligt, at det vil spille nogen Rolle, og for faa vidt det er noget betydeligt, pleje Sparekafjerne væfentlig at anvende det til velgørende Formaal, faa at det ligeledes her vil blive noget tvivlfoomt, om Kommunerne ville vinde noget væfentligt eller flæffeligt ved denne Bøftatning. Jeg ftal, efter hvad der er fremkommet, ikke gaa dybere ind paa diſſe Paragraffer. Derimod ønfter jeg at gøre et Par Bemærkninger med Henfyn til det, fom jo er Lovforſlagets Hovedgenftand, den mellemkommunale Bøftatning, idet jeg dog heller ikke her ftal komme ind paa, hvad der alt er fremkommet, faaledes færlig fra den højtærede Indenrigsminister i Lørdags med Henfyn til Vanfæligheden af at gennemføre Loven mellem Kommuner, der have en forftellig Skatteprocent. Men jeg tror, at ogſaa de Bøftemmelſer, fom ftaar i §§ 4—5 fra en anden Side, ville være noget vanfælige at gennemføre i Præktis. Det forlanges der, at man, naar en Perſon har Ophold i en Kommune og fin Indtægt i en anden Kommune, ftal kunne opgive Størrelſen af de Indtægter, han har i hver Kommune, og hvorledes derefter hans samlede Indtægt fordeles fig i diſſe Kommuner. Jeg tror, at det i mange Tilfælde vil være overmaade vanfæligt i Præktis, hvor man anvender Formue- og Lejlighedsftat. Efter min Opfattelse af denne Skat, fom dog maaſte ikke er rigtig, tror jeg, at man i mange Tilfælde langt mere anfætter denne Stat efter et almindeligt Støn over den paagældendes hele foctale Stilling, efter hvad man ved om hans Forhold i Almindelighed, den Maade, hvor paa han lever, viſſe Momenter af hans Udgifter, navnlig hans Huſleje m. m., uden at man gør fig rede for, hvilken Indtægt han egentlig har, eller man ſpecificerer denne, eller i det hele vil kunne give en faadan Fortegnelse fom her er Tale om, over hvor stor en Del af Indtægten, der falder paa hver af Kommunerne fra hver af hans Indtægtſkilder. Jeg er overhovedet tilbøjelig til at tro, at den hele Anfættelse til Formue- og Lejlighedsftat i mange Købftæder er temmelig nominal. Dette vil ſige, at jeg har den Formening, at naar man i mange Købftæder kommer til en faa høj Skatteprocent, fom Tilfældet er, har dette fin Grund i, at der ſlet ikke finder nogen virkelig tilſvarende Anfættelse af ſelve Indtægten Sted. Naar man i Købftæderne naar

op til 7—8 pCt, er det ganſke rigtig, at Embedsmænd og andre, der have fafte Indtægter, komme til at ſvare 7—8 pCt. af deres Indtægt, men jeg er temmelig ſikker paa, at en ſtor Mængde af de grundbefiddende og næringsdrivende Borgere komme paa ingen Maade til at ſvare 7—8 pCt. af deres virkelige Indtægt, thi man anfætter dem kun konventionelt til en vis Indtægt, der giver det Skattebeløb, fom man mener, de bør give. Derſom man ſatte dem til deres virkelige Skatteindtægt, vilde man kunne nøjes med en ringere Skatteprocent for hele Byen. Netop under faadanne Forhold vil det imidlertid være meget vanfæligt at opgive, hvor stor en Del af denne ikke fuldt ud reelle, men til Dels nominelle Indtægt, der falder paa hver enkelt Kommune og at opgive, hver enkelt Indtægtſkilde, fom de have i de forftellige Kommuner. — Naar jeg har begæret Ordet er det dog navnlig for at henlede Opmærkſomheden paa et ganſke enkelt Punkt. Det blev ſagt af den ærede Forſlagsſtiller, at denne Lov jo kun berørte Forholdet mellem Kommunerne, men ikke Forholdet til de enkelte Skatteydere; diſſes Stat blev den ſamme uden Henfyn til, hvorledes Skatten fordeles mellem Kommunerne. Jeg tror ikke det er rigtig, ja, jeg tror endogſaa, det i viſſe Tilfælde vil viſe fig at være aldeles urigtigt. Det er ikke rigtig, thi fom den højtærede Miniſter paavifte i Lørdags, er det nødvendigt for en Kommune at ſtaffe fig en ſamlet Indtægt, fom kan dække dens Udgifter. Naar den nu ved denne Lov bliver nødfaget til at afgive en vis Del af den Skatteindtægt, man hidtil har opkrævet af dem, der bo i Kommunen, er det klart, at den maa ſtaffe fig Erſtattung derfor ved at forhøje Skatten i tilſvarende Omfang for alle dem, fom fremdeles ſvare Skat, og for faa vidt det alftaa kan være et flæffeligt Beløb, den ene Kommune ſtal afgive til en anden eller andre, vil derved Skattebyrden for de andre Skatteydere i denne Kommune ved Loven blive forøget. Det tror jeg er ubeftrideligt, og det vil nu efter min Mening finde Sted i ganſke overordentligt Omfang i Forholdet mellem København og Frederiksberg. Naar den højtærede Miniſter derfor ſagde, at København vilde glæde fig ved Loven og Frederiksberg græde over den, eller i alt Fald være bedrøvet, tør jeg endog gaa ſaa vidt at ſige, at jeg tror, at den Dag, denne Lov kom ud, fom den her foreligger, kunde Frederiksberg godt erklære fig ſallit. Det beſtemmes jo nemlig i Loven, at $\frac{2}{3}$ af den paagældendes Indtægt ſtal afgives til den Kommune, hvor han ikke blot driver Næring med Værkſted og Udfalgsſted, men over-